

uden at man paa alle Punkter har set sig i Stand til at følge Udvalgets Indstilling. Forslaget blev fremsat i det andet høje Ting i Januar Maaned, og efter en meget indgaaende Behandling, i hvilken samtlige sønderjydske Rigsdagsmænd i begge Ting til Tider har deltaget, blev det endelig vedtaget den 9. Juni i Aar. Det lykkedes at opnaa Enighed om de allerfleste Punkter. Kun paa et enkelt, men ganske vist ret væsentligt Punkt, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om de offentlige Kassers fortsatte Bestaaen eller Afvikling indenfor en vis Tid, kunde et socialdemokratisk Mindretal ikke følge Flertallet, men stillede Ændringsforslag, som imidlertid blev forkastet.

Lovforslaget gaar i øvrigt ud paa, at det fremtidig ikke skal tillades Sparekasser i de sønderjydske Landsdele at modtage eller have indestaaende Indskud til Forrentning undtagen i dansk Kronemønt. For de Sparekasser, som ved Lovens Ikrafttræden enten har indestaaende eller stadig modtager Indskud i tyske Mark, gælder dog, at de skal have Lov til at vedblive at modtage saadanne Indskud indtil et Aar efter Lovens Ikrafttræden. §§ 1 og 2 i Lovforslaget tager Sigte paa disse Forhold. Endvidere skal disse Sparekasser snarest deles i to under fælles Bestyrelse staaende, men i øvrigt adskilte Afdelinger henholdsvis for Kroneindskud og for Markindskud, og Kassernes Aktiver skal deles mellem de to Afdelinger efter et af Handelsministeren godkendt Fordelingsgrundlag. Bestemmelser herom findes i Lovforslagets § 3.

I Lovforslagets § 4 findes visse nærmere Regler for Fremgangsmaaden ved denne Deling af Sparekasserne, og i § 5 bestemmes det, at de offentlige Kasser skal have Lov til at bestaa uanfægtet i 10 Aar, dog under Forudsætning af, at deres Vedtægter indeholder en nøjagtig Angivelse af de paagældende Sparekassers Udlaansbetingelser, og endvidere med den Begrænsning i deres Virksomhed, at de kun med Handelsministerens særlige Tilladelse maa udlaane udover 10 pCt. af Kassens Midler til Garantikommunen. Efter Udløbet af de 10 Aar skal disse offentlige Sparekasser bringe deres Bestyrelsesforhold i Overensstemmelse med Sparekasseloven af 4. Oktober 1919, det vil sige gaa over til at blive enten Garantkasser eller saakaldte selvsupplerende Kasser uden Garantier. § 6 bestemmer, at de nærmere Forskrifter til Lovens Gennemførelse fastsættes af Handelsministeren.

Ved § 7 bestemmes bl. a., at de i Sparekasselovens § 23 angivne Straffe- og Bødestemmelser bringes til Anvendelse ogsaa paa de sønderjydske Sparekasser.

I § 8 foreslaas, at Loven træder i Kraft den 1. Juli 1922, og at den skal forelægges Rigsdagen til Revision inden Udgangen af Aaret 1925.

Under Behandlingen i det andet høje Ting blev der stillet og vedtaget forskellige Ændringsforslag, dels af rent redaktionel Karakter og dels af reel Betydning. Saaledes udgik f. Eks. den oprindelig foreslaaede Bestemmelse om, at Markafdelingerne skulde træde i Likvidation senest 1 Aar efter Lovens Ikrafttræden, og at denne Likvidation skulde være tilendebragt senest 4 Aar derefter. Da man fra alle Partiers Side har været enig om disse Ændringer, og da jeg for mit Vedkommende ogsaa har kunnet tiltræde dem, gaar jeg ud fra, at det er unødvendigt at komme nærmere ind derpaa. Som jeg sagde før, har der kun med Hensyn til eet Punkt, nemlig de offentlige Kassers fremtidige Stilling, gjort sig afvigende Opfattelser gældende. Flertallet, det vil sige Venstre, det konservative Folkeparti og det radikale Parti, har givet Ministeriet Medhold i den Anskuelse, at det vilde være det heldigste, om disse Kasser efter 10 Aars Forløb helt ophørte at bestaa som offentlige, det vil sige kommunale. Kasser — jeg skal her indskyde den Bemærkning, at dansk Lovgivning jo ikke kender Begrebet: offentlige Kasser —, medens Socialdemokratiet ønsker at opretholde disse Kasser paa deres nuværende Grundlag. Men ganske uanset denne principielle Meningsforskel, hvor altsaa jeg for mit Vedkommende, og Flertallet med mig, maa hævde, at Sparekassevirksomhed er en mindre naturlig Opgave for de kommunale Samfund, saa er efter min Mening det af Socialdemokratiet stillede Ændringsforslag i og for sig overflødigt, for saa vidt som Loven, som allerede nævnt, skal revideres længe forinden Udløbet af den af Flertallet foreslaaede Frist paa 10 Aar, nemlig 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden, saaledes at Spørgsmaalet til den Tid kan tages op til fornyet Drøftelse heri Rigsdagen, og saaledes, at de socialdemokratiske Medlemmer, hvis de ønsker det, og hvis de faar tilstrækkelig Tilslutning, kan ændre Loven i Overensstemmelse med deres Opfattelse paa dette Punkt. Skulde derfor ærede socialdemokratiske Medlemmer af dette høje Ting ønske at stille samme Ændringsforslag, som er stillet i det andet høje Ting,